

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 652. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708758616112/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

digteren teaterlederen som en sleben, men magtsyg herre, indifferen over for dramatisk-litterære og skuespilleriske kvaliteter. Drachmann hævdede, at han havde givet Fallesen en advarende, men privat opsang allerede i sommeren eller forsommeren 1888. Fallesen svarede blot i *Berlingske Tidende* 11. februar 1889 med at citere fra en lobhudlende omtale, Drachmann havde givet ham i en artikel i *Berlingske Tidende* 23. februar 1887.

Poul Herring har i sine upublicerede *Drachmanniana* (1946, på Det Kgl. Bibliotek) fremdraget yderligere nogle manuskriptudkast af Drachmann, der ligger i forlængelse af polemikken mod Fallesen i februar 1889. De har synlige berøringspunkter med skildringen af konferensråd Brynjulfsen ved Gerhards audiens hos teaterchefen i *Forskr.* (2.II.2). Magtkampen i denne scene gentager jo imidlertid til en vis grad den, der fandt sted i Paris efter Gerhards lynbryllup (1.II.5). Brynjulfsen senior er genkendeligt og klart nok fremstillet efter model – vi har kun ét Kgl. Teater, der i perioden kun havde chefen Fallesen; men dermed er ikke alt sagt om Brynjulfsen senior. Gerhards svigerfar er en fortræffeligt tegnet karakter, i sidste instans jo en fiktionsperson: han har en langvarig og ganske vigtig rolle i handlingen. Han har hverken suveræn magt i hjemmet eller på teateret. Han er intelligent og svag for smukke piger. Han er far til Ulf, og samtidig er han den, der har forkastet Ulf. I romanen er han på én gang den centrale repræsentant for bourgeoisiet og for det etablerede, i slet forstand rutinemæssigt kørende Kgl. Teater. Så længe han sidder i chefstolen, vil nationalscenen ikke for alvor blive fornyet. Men det ønskes måske heller ikke af publikum med dets dødvægt af 600 abonnenter og distræt-bornert bourgeoisie ifølge romanens skildring (1.I.2 og 2.III.2).

Af skuespillerkorpset, dets talenter såvel som dets nykker, gives der en skildring fra Gerhards synsvinkel i 2.II.14-15 og 2.III.2. Også her er der tale om genkendelige portrætter. Allerede i teaterchefens monstring 2.II.2, s. 467 har hovedstadens læsere vidst at sætte navne på:

»én Karakterskuespiller«: Emil Poulsen (1842-1911).

»én komisk Kraft«: Olaf Poulsen (1849-1923).